

In het nauw

Felinia boog zich over de jongen heen en vroeg zich af of hij nog ademde. Haar knieën drukten in het zand en de zee spoelde koude golfjes zeewater over haar benen. Ze schonk er geen aandacht aan. Met haar oor zo dicht mogelijk bij zijn mond probeerde ze een teken van leven te vinden. Een zucht of kuchje zou al een hele opluchting zijn, maar de wind blies te hard uit zee.

Met alle kracht die ze in zich had, draaide Felinia de jongen op zijn zij. Ze had weleens gehoord dat dat het beste was. Ze vergat echter een van zijn benen te buigen, waardoor hij doorrolde en op zijn buik belandde. De zijkant van zijn gezicht lag nu in het natte zand. Zo snel als ze kon, pakte ze hem weer vast en trok hem terug. Even later lag hij zoals ze vooraf had bedacht, met een knie opgetrokken en zijn armen voor zijn hoofd. Uit haar kleine handtasje haalde ze een papieren zakdoekje om het zand uit zijn gezicht te vegen. Nu pas zag ze hoe knap hij was.

Terwijl ze voorzichtig met het zakdoekje over zijn gezicht wreef, zag ze zijn lange, donkere wimpers heen en weer bewegen. Kwam dat door de wind of kwam hij langzaam bij? Die laatste gedachte maakte haar blij en dat kon ze na vandaag wel gebruiken. Zijn oogleden knipperden een paar keer achter elkaar, zijn ogen gingen open, maar ook meteen weer dicht. De linkerarm van de jongen bewoog en langzaam bracht hij zijn hand naar zijn hoofd. Een zachte kreun werd abrupt afgekapt door een hoestbui, gevolgd door een golfje water.

Felinia kwam overeind en deed een stap bij de jongen vandaan. Waar de gedachte vandaan kwam, wist ze niet, maar ineens bedacht ze dat ze helemaal niet wist of hij wel te vertrouwen was. Hij mocht er dan leuk uitzien, dat wilde nog niet zeggen dat hij ook goede bedoelingen had. Stom, dacht Felinia. Ik had natuurlijk eerst moeten kijken of er iets in zijn boot lag. Misschien had ik dan meteen meer geweten. Ze liet haar blik over het houten zeilbootje gaan dat op zijn zijkant in de branding lag. Golven speelden met het zeil, waardoor het zachtjes heen en weer bewoog.

‘Waar ben ik?’ De jongen kwam overeind en legde zijn hand tegen de zijkant van zijn hoofd. Zijn gezicht vertrok even van pijn.

‘Hoofdpijn?’ vroeg Felinia.

De jongen knikte. ‘De giek sloeg tegen mijn hoofd. Precies hier.’ Hij duwde zijn wijsvinger tegen zijn slaap. ‘Ligt mijn tas nog in de boot?’

‘Geen idee,’ antwoordde Felinia. De zeilboot lag met de onderkant naar haar toe. Van waar ze zat, kon ze er niet in kijken. ‘Ik ben eerst naar jou toe gerend.’

De jongen stak zijn hand naar Felinia uit om zich overeind te laten trekken.

Heel even twijfelde ze, maar ze ging toch op de uitnodiging in en pakte zijn hand vast. Ze zette zich schrap toen hij zich optrok.

Hij wankelde en pakte Felinia bij haar schouder om ervoor te zorgen dat hij niet omviel. Een schaapachtig lachje kwam van zijn lippen toen hij de eerste stap zette en tegelijkertijd Felinia aankeek. ‘Zo te voelen heeft niet alleen mijn hoofd een knal gekregen.’

Felinia duwde haar rechterzij tegen zijn linker en legde haar arm om zijn middel. Zo probeerde ze hem te ondersteunen, ook al was hij een stuk groter dan zij. Hij legde zijn arm om haar schouder. De eerste passen leunde hij zwaar op haar. Maar blinkbaar viel de pijn mee, want daarna liep hij zonder veel steun verder naar de zeilboot.

‘Waar ben ik eigenlijk?’ herhaalde de jongen zijn vraag van zo-even.

Felinia dacht dat hij een grap maakte toen hij het de vorige keer vroeg. Daarom had ze niet geantwoord. ‘Op het eiland Yukonias. Alsof je dat niet weet.’

'Yukonias.' De jongen liet het woord over zijn lippen komen alsof hij het wilde proeven, om zo te bepalen of hij het ergens van kende. 'Nooit van gehoord. Waar ligt het dicht bij?'

'Dicht bij?' Felinia keek naar de zee, die haar golven in een vast ritme op het strand liet vallen.

'Ja, welk eiland ligt hier in de buurt?' vroeg de jongen.

Daar had Felinia nog nooit over nagedacht. Dat er nog een eiland als Yukonias bestond. 'Ik weet het niet,' zei ze zacht.

De jongen grinnikte terwijl hij aan de andere kant van de zeilboot door zijn knieën zakte. 'Je weet niet of hier in de buurt nog een eiland ligt?'

Felinia bewoog haar hoofd langzaam heen en weer. Door de reactie van de jongen had ze het gevoel dat ze iets doms had gezegd.

De jongen zag het niet, want hij zat op dat moment met zijn hoofd in de zeilboot. Met een tas in zijn hand kwam hij weer tevoorschijn. 'Weet je wel hoe je heet?' vroeg hij met een lach in zijn stem.

'Felinia,' zei Felinia zacht. 'En jij?'

'Sven,' antwoordde de jongen.

'Sven?' Nu was het de beurt aan Felinia om in de lach te schieten.

'Wat is daar mis mee?'

'Grappig,' vond Felinia.

'Omdat?' nodigde Sven haar uit om uitleg te geven.

Felinia haalde haar schouders op. 'Ik heb die naam nog nooit gehoord.'

'Echt niet?' Sven liep met de tas in zijn hand naar Felinia toe en ging vlak bij haar in kleermakerszit op de grond zitten. 'Ik ken veel jongens die Sven heten. Het is een Scandinavische naam.'

'Wat voor naam?' Felinia ging tegenover Sven zitten.

'Uit Scandinavië. Je weet wel, Zweden, Noorwegen, Denemarken. Of heb je daar ook nog nooit van gehoord?'

Felinia durfde haar hoofd niet te schudden en ook geen nee te zeggen. Deze jongen had het over allemaal dingen waar zij nog nooit van gehoord had. Of hij verzon allemaal dingen, dat kon

ook nog. ‘Ben je gevlucht met je boot?’ Ze besloot van onderwerp te veranderen voordat hij haar dom zou gaan vinden.

‘Niet echt.’ Hij greep in zijn rugtas en haalde een blauwe spijkerbroek en een groen shirt tevoorschijn. ‘Ook nat,’ zei hij zacht terwijl hij het shirt bij de schouders voor zich hield. ‘Had ik kunnen weten.’

‘Je weet toch wat de Snavel van plan is?’

‘Nee,’ antwoordde Sven.

‘Nou ja.’ Door haar armen in de lucht te gooien gaf ze aan dat ze het allemaal niet meer begreep. ‘Van welke planeet kom jij? Of heb je te lang op zee gezeten?’

Sven stopte de broek en het shirt weer terug in zijn tas en deed de rits van een zijvakje open. ‘Ik weet niet eens wie de Snavel is.’

Felinia bekeek Sven eens goed. Ze had hem niet eerder gezien, anders had ze dat zeker onthouden. Jongens uit haar dorp waren niet zo knap. Misschien kwam hij van de andere kant van het eiland. ‘Ben je een Maskini?’

‘Een wat?’ Sven schoot in de lach.

‘De Maskini’s wonen aan de andere kant van het eiland, weet je wel? In het bevroren dorp.’ Felinia wees naar het westen. ‘Ze komen eigenlijk nooit uit hun dorp en leven heel erg op zichzelf.’ Ze wachtte op een reactie van Sven. Maar toen die niet kwam, ging ze verder. ‘Het enige dorp waar Kiongozu geen grip op heeft.’

‘Kionwatte?’ vroeg Sven.

‘De echte naam van de Snavel.’ Felinia werd er moedeloos van.

Sven had zijn telefoon gepakt. ‘Luister, Felinia,’ begon hij terwijl hij op het scherm keek. ‘Ik ben met mijn zeilbootje aangespoeld op dit eiland en wil zo snel mogelijk weer naar huis.’ Hij veegde over het scherm. ‘Verdorie, geen bereik.’

‘Wat is dat?’ Felinia wees naar de telefoon.

‘Wat bedoel je?’ vroeg Sven.

‘Wat is dat in je handen?’

Sven keek naar zijn telefoon en hield hem daarna omhoog.

‘Bedoel je dit?’

Felina knikte.

‘Mijn telefoon.’

‘Oké,’ zei Felinia.

‘Heb jij geen telefoon?’

‘Ik weet niet wat het is,’ zei Felinia.

‘Heb je nog nooit een telefoon gezien?’ Sven zuchtte eerst en grinnikte daarna.

‘Dat soort dingen hebben we niet op dit eiland.’ Felinia begon zich ongemakkelijk te voelen. Waar kwam Sven vandaan? Wat kwam hij op het eiland doen? Was hij echt toevallig aangespoeld? Of was hij misschien een handlanger van Kiongozu? Als dat zo was, moest ze voorzichtig zijn.

Vanuit de duinen klonk geschreeuw. Felinia sprong als door een wesp gestoken overeind. ‘Kom. Snel.’ Ze trok Sven aan zijn arm.

‘Waarom? Wat is er?’ Sven stopte zijn telefoon in zijn tas en hing die over zijn schouder.

‘Dat zijn Askari.’ Felinia sprak gehaast. ‘De soldaten van de Snavel. Die zoeken mij.’

Sven stond op. ‘Wat heb je gedaan?’

‘Ik ben een kind.’ Ze rende door het rulle zand weg van waar het geluid uit de duinen kwam. Ze had de Askari nog niet gezien, dus ze hoopte dat zij haar ook nog niet gezien hadden.

Sven rende achter Felinia aan. ‘Is kind zijn op dit eiland een misdaad?’ riep hij.

Terwijl ze doorrende, draaide Felinia haar hoofd naar links. 'Ja.'

Samen bereikten ze de rand van de duinen voordat de Askari het strand bereikt hadden. Ze gaan het bootje vinden, dacht Felinia. Ze wist wat dat betekende. De Askari zouden niet stoppen met zoeken tot ze degene gevonden hadden die hier met de boot aangekomen was. De Snavel eiste in zo'n geval van hen dat ze dag en nacht doorgingen. Daar waren de soldaten van de dictator op getraind.

'Deze kant op,' Felinia kende dit gebied als geen ander. Nu was het het rustigste deel van het eiland, maar in de zomer was het hier een drukte van belang. Dan kwam Felinia ook vaak met haar ouders en broertjes en zusjes hiernaartoe. 'Een stukje verderop is een grot.' Ze begon te hijgen.

Door een zandpad te volgen dat licht omhoogging, kwamen ze iets hoger in de duinen. Op een schijnbaar willekeurige plek stapte ze ineens van het pad af en liep ze het hoge gras in. Aan het golvende terrein leek geen einde te komen, tot Felinia naar rechts afboog en recht op een duin afliep. Het leek dood te lopen, maar aan de zijkant was nauwelijks zichtbaar een kleine gleuf. 'Hier moeten we naar binnen.'

Sven leek even te twijfelen, maar volgde Felinia daarna toch het donkere gat in.

'Blijf dicht bij me,' Felinia bleef stilstaan en wachtte tot Sven tegen haar aan liep. 'Hou mijn hand maar vast.' Ze bewoog haar arm naar achteren. Een kleine rilling ging over haar rug toen Sven haar hand aanraakte en daarna vastpakte. Langzaam liep ze verder. De gleuf was zo smal dat allebei haar schouders de zijkant raakten. Ze liepen door tot ze tegen een muur liepen. Het leek

alsof ze hier niet verder konden, maar Felinia wist dat er aan de zijkant van de muur een kleine opening was waar je doorheen kon. Als je dat niet wist, zou je die nooit vinden. Daarlangs liepen ze verder de grot in tot ze op een open plek kwamen, waar een klein beetje licht van boven naar binnen scheen. Het was net genoeg om het niet helemaal pikdonker te laten zijn.

'Hier zijn we voorlopig wel even veilig.' De stem van Felinia galmde door de ruimte. Ze schrok er zelf van. 'Maar misschien moeten we wel zachtjes praten,' ging ze fluisterend verder.

'En wat is de reden dat je vlucht voor de soldaten van ...' Hij dacht even na. 'Nou ja, de Snavel, zeg maar?'

'Kiongozu, heet hij,' zei Felinia. 'Onze leider.' Bij het uitspreken van het woord 'leider' zette ze het woord met haar beide wijsvingers tussen aanhalingstekens.

'Wat heb je misdaan?' vroeg Sven.

Felinia voelde met haar hand over de wand van de grot. 'Hier kunnen we zitten.' Ze leidde Sven naar een plek waar een stuk rots uit de wand kwam. Het was er net groot genoeg om naast elkaar te zitten. Felinia's dijbeen kwam tegen dat van Sven. 'Kiongozu wordt ouder en is bang dat de jeugd de macht overneemt. Dus heeft hij besloten om alle kinderen op te sluiten. De Askari zijn de scholen binnengevallen en hebben alle kinderen meegenomen. Mijn broertjes, mijn zusjes en al mijn vrienden en vriendinnen.' Haar stem kraakte. 'Ik denk dat ik de enige ben die is ontsnapt.'

'Wat gebeurt er als ze je vinden?' vroeg Sven.

'Dan sluiten ze mij ook op,' zei Felinia zacht. 'Of misschien wel erger.'

Sven begreep waarschijnlijk wat Felinia bedoelde, want hij vroeg niet verder. 'Wat hoor ik?'

Felinia spitste haar oren. 'Ik denk dat de Askari de grot gevonden hebben,' fluisterde ze. 'Nu niets meer zeggen.' Haar hand zocht die van Sven. Zwijgend en zonder te bewegen wachtten ze op wat zou komen.